

Arrest

nr. 210 810 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. OGER
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. OGER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

1.2 Op 8 november 2017 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : R(...)

voornaam : F(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 8.11.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gewone diefstal, PV HV.18.LD.005737/2017 van de politiezone van Tarl.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Informatie van de politie leert ons dat ten opzichte van betrokkene volgende PV's werden opgemaakt:

- DE.12.LA.001837/2017 van de politiezone van Denderleeuw/Haaltert voor gewone diefstal;*
- DE.12.LA.005815/2016 van de politiezone van Denderleeuw/Haaltert voor gewone diefstal;*
- BR.60.LL.039925/2016 van de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene voor drugsbezit;*
- BR.12.L3.015486/2012 van de politiezone van Zuid voor gewone diefstal;*
- BR.60.LL.089424/2010 van de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene voor drugsbezit;*
- BR.21.FB.001365/2009 van de spoorwepolitie van Brussel voor schriftvervalsing en aanmatiging;*
- AN.20.L7.005770/2009 van de politiezone Minos voor oprichting zonder Internet;*
- BR.27.FB.001366/2009 van de spoorwepolitie van Brussel voor heling;*
- BR.41.FB.006683/2008 van de spoorwepolitie van Brussel voor weerspanningheid.*

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De overheid acht dat de gedragingen van de betrokkene, betrapt op heterdaad voor verschillende feiten die strafrechtelijk vervolgbaar zijn, een gevaar vertegenwoordigt voor de samenleving. Deze gedragingen zijn in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünner/Nederland, § 54).

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De vader, de broer en de zus van betrokkene zijn van Belgische nationaliteit. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties.

Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de vader, de broer en de zus gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers, zijn

familie kan zich begeven naar Congo. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de broer, de vader en de zus van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokkene bewijst niet ten laste te zijn van zijn vader. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn ouder verblijft bewijst niet dat er een afhankelijkheidsverband bestaat andere dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. We kunnen aldus concluderen dat een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gewone diefstal, PV HV.18.LD.005737/2017 van de politiezone van Tarl.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Informatie van de politie leert ons dat ten opzichte van betrokkene volgende PV's werden opgemaakt:

- DE.12.LA.001837/2017 van de politiezone van Denderleeuw/Haaltert voor gewone diefstal;
- DE.12.LA.005815/2016 van de politiezone van Denderleeuw/Haaltert voor gewone diefstal;
- BR.60.LL.039925/2016 van de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene voor drugsbezit;
- BR.12.L3.015486/2012 van de politiezone van Zuid voor gewone diefstal;
- BR.60.LL.089424/2010 van de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene voor drugsbezit;
- BR.21.FB.001365/2009 van de spoorwepolitie van Brussel voor schriftvervalsing en aanmatiging;
- AN.20.L7.005770/2009 van de politiezone Minos voor oplichting zonder Internet;
- BR.27.FB.001366/2009 van de spoorwepolitie van Brussel voor heling;
- BR.41.FB.006683/2008 van de spoorwepolitie van Brussel voor weerspanningheid.

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De overheid acht dat de gedragingen van de betrokkene, betrapt op heterdaad voor verschillende feiten die strafrechtelijk vervolgbaar zijn, een gevaar vertegenwoordigt voor de samenleving. Deze gedragingen zijn in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Ünner/Nederland, § 54).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

" De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tót haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing maakt geen gewag van het feit dat verzoeker sinds jongs af aan in België verblijft en dat hij in België werd opgevoed en zich als mens heeft ontwikkeld.

Van 2000 tot einde 2014 was zijn verblijf legaal.

Het is een specifiek gegeven die het geval van verzoeker kenmerkt.

Verzoeker moet vaststellen dat de bestreden beslissing niet steunt op de juiste feitelijke gegevens.

Er kan geen discussie zijn over het feit dat verzoeker zeer nauwe banden heeft met België en dat, a contrario, hij geen banden heeft met zijn land van herkomst.

Verzoeker werd enkele keren betrappt voor druggebruik en winkeldiefstal maar werd nooit aangehouden, vervolgd of veroordeeld.

Maw, de ernst van de gepleegde feiten is zeer relatief.

Het EHRM, in zijn principearrest Maslov, is van mening, dat artikel 8 EVRM geen absolute bescherming biedt tegen uitwijzing zelfs voor vreemdelingen die geboren zijn in het land of op een lage leeftijd zijn aangekomen, maar stelt dat, in deze gevallen, enkel zeer ernstige redenen een uitwijzing kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing is niet naar recht verantwoord om de hierboven genoemd redenen en om deze redenen dient vernietigd te worden."

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat er geen melding wordt gemaakt van zijn verblijf in België sedert jongs af en van zijn legaal verblijf van 2000 tot einde 2014. Hij zou nooit veroordeeld zijn geweest voor druggebruik en winkeldiefstal. De ernst van de gepleegde feiten zou relatief zijn. Er zou geen discussie zijn dat hij zeer nauwe banden heeft met België en geen banden meer met zijn herkomstland.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet daar voor het vrijwillig vertrek geen enkel termijn werd toegestaan. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 8 november 2017 bevolen werd om het grondgebied te verlaten door middel van een bijlage 13septies waarbij hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

Verzoeker gaat niet in op het determinerend motief op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd. Die vaststelling volstaat om de beslissing te schragen naar recht.

Daarnaast werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker, door zijn gedrag, geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het administratief dossier bevindt zich een document "Portal NLC", waaruit blijkt dat er talrijke processen-verbaal werden opgesteld ten aanzien van verzoeker wegens gewone diefstal, drugs, illegaal verblijf, schijnvervalsing, aanmatiging, oplichting zonder internet, heling en weerspanningheid.

In de beslissing kon dan ook op terechte wijze worden geoordeeld dat hij tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten heeft om inbreuken te plegen op de openbare orde. Er werd een opsomming gegeven van de nummers van de verschillende PV's met vermelding van de feiten die werden gepleegd en de politiezaken die ze opstelde.

De motivering is in overeenstemming met de rechtspraak van het HJEU en meer bepaald de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 waarin het HJEU richtlijnen vaststelde voor de interpretatie van het begrip 'gevaar voor de openbare orde' in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, dat gedeeltelijk werd omgezet in artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Naar analogie geldt dezelfde interpretatie voor het nemen van een inreisverbod.

Volgens het HJEU verzet artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn zich tegen een nationale praktijk volgens dewelke een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander wordt geacht een gevaar voor de openbare orde te vormen in de zin van die bepaling, louter omdat hij wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld.

Het HJEU oordeelde dat andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit dat werd gepleegd, van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde.

Het staat de verwerende partij vrij om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot de gepleegde feiten. De verantwoording van de schending van de openbare orde, is gelegen in de herhaling van de gepleegde feiten. Verzoeker toont niet aan dat dergelijke motivering kennelijk onredelijk zou zijn.

Er werd immers gemotiveerd als volgt:

"Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De overheid acht dat de gedragingen van de betrokkene, betraft op heterdaad voor verschillende feiten die strafrechtelijk vervolgbaar zijn, een gevaar vertegenwoordigt voor de samenleving. Deze gedragingen zijn in strijd met de zeden en gebruiken van de bevolking.

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om het te verwijderen. Er bestaat geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat (...)"

Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Verzoeker toont niet aan op welke wijze zijn langdurig verblijf in België en zijn legaal verblijf gedurende enkele jaren, afbreuk doet aan de vaststelling dat er geen termijn voor vertrek werd toegestaan en dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Uit een verdere lezing van de bestreden blijkt dat er gemotiveerd werd omtrent de duur van het inreisverbod, waarbij rekening gehouden werd met het feit dat de vader, broer en zus van verzoeker de Belgische nationaliteit hebben. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

"(...) Betrokkene maakt geenszins aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de vader, de broer en de zus gemachtigd tot verblijf betrokkene kan vervoegen. Immers zijn familie kan zich begeven naar Congo. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Congo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien het feit dat de broer, de vader en de zus van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Betrokken bewijst niet ten laste te zijn van zijn vader. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn ouder verblijft bewijst niet dat er een afhankelijkheidsverband bestaat ander dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. (...)

Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen (...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en op de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. (...)"

Verzoeker laat na in haar verzoekschrift aan te tonen dat er sprake is van een dermate. hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Het enig middel is ongegrond."

3.3 Met betrekking tot de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11, § 1, tweede lid stelt dat een inreisverbod wordt opgelegd van 'maximum' drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het eerste lid van dezelfde paragraaf vereist dat voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *"De richtlijn legt echter op dat men tot*

een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De gemachtigde beschikt dan ook onmiskenbaar over een discretionaire bevoegdheid om de termijn van het opgelegde inreisverbod in te vullen, zij het dat de geldingstermijn bij de loutere vaststelling dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd niet meer maar wel minder dan drie jaar kan bedragen ('maximum' drie jaar).

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de "specifieke omstandigheden" van de betrokken vreemdeling in rekening moet nemen.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven moet bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een

vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Dit begrip dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012 Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De Raad merkt hierbij op dat het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland. Dit onderscheid duikt eveneens op in diverse instrumenten van de Raad van Europa, in het bijzonder in de aanbevelingen Rec(2000)15 en Rec(2002)4 van het Comité van Ministers. Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen – zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland – een absoluut recht op niet-uitwijzing. Het Hof heeft evenwel overwogen dat rekening moet worden gehouden de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §§ 73-74).

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van het feit dat zij sinds jongs af aan in België verblijft en dat zij in België werd opgevoed en zich als mens heeft ontwikkeld. Ze stelt dat haar verblijf van 2000 tot eind 2014 legaal was en voert aan dat het een specifiek gegeven is dat haar geval kenmerkt. De verzoekende partij betoogt dat er geen discussie kan zijn over het feit dat zij zeer nauwe banden heeft met België en dat zij a contrario geen banden heeft met haar land van herkomst. Ze wijst ten slotte op het principearrest Maslov van het EHRM waarbij werd geoordeeld dat enkel zeer ernstige redenen een uitwijzing kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier een "BEGELEIDINGSFICHE TOT VERWIJDERING" bevindt van 8 november 2017 waarbij onder "HISTORIEK VAN HET DOSSIER" onder meer wordt aangegeven dat de verzoekende partij in 1999, aldus als minderjarige, in België toekwam en dat zij als minderjarige de situatie volgde van haar vader die een asielaanvraag had ingediend. In voormelde begeleidingsfiche wordt verder aangegeven dat de verzoekende partij op 7 december 2007 in het bezit werd gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 8 september 2009 werd omgezet in een C-kaart doch op 16 april 2013 werd gesupprimeerd, wat ook de verwerende partij aangeeft in haar nota met opmerkingen. Er bevindt zich in het administratief dossier eveneens een administratief verslag illegaal verblijf van 7 november 2016 waarbij de verzoekende partij aangaf dat zij "sinds 14 jaar" in België verblijft. *In casu* is het onbetwist dat de verzoekende partij als minderjarige in België toekwam en dat zij als minderjarige de situatie volgde van haar vader en dat zij minstens vijf jaar legaal verblijf heeft genoten in België. De verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift overigens een attest toe waaruit blijkt dat zij van 1 september 2000 tot 30 juni 2004 in België naar school is geweest in een instelling van

het bijzonder onderwijs. Het kan dan ook niet betwist worden dat - zoals de verzoekende partij zelf aangeeft - zij nauwe banden heeft opgebouwd in België.

De Raad stelt echter vast dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat in enige mate rekening werd gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij sinds jongs af aan in België verblijft en dat zij in België werd opgevoed en zich hier heeft ontwikkeld en evenmin met haar jarenlang legaal verblijf, dat in het licht van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet nochtans "specifieke omstandigheden van elk geval" zou kunnen uitmaken, waarmee rekening moet gehouden worden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod.

Hoewel in de bestreden beslissing rekening wordt gehouden met het gegeven dat de vader de broer en zus van Belgische nationaliteit zijn, evenals met de verschillende pv's en de daaruit afgeleide inbreuken op de openbare orde die wel dienstig in verband kunnen worden gebracht met de specifieke omstandigheden en deze dus mede ter verantwoording van de geldingsduur van het op te leggen inreisverbod kunnen worden aangewend, wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet zonder enig onderscheid voorschrijft dat "de" omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de vrijwaring van de openbare orde en de elementen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM stelt de Raad verder vast dat, daar waar de bestreden beslissing nog blijk geeft van een uitdrukkelijke afweging met betrekking tot het gezins- en familieleven van de verzoekende partij een expliciete afweging aangaande het privéleven van de verzoekende partij ontbreekt. De enige verwijzing in de bestreden beslissing naar het privéleven is terug te vinden in de stelling van de gemachtigde dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is zonder dat hierbij enigszins een concrete belangenafweging inzake het privéleven blijkt, te meer nu deze stelling overigens volgt na een expliciete verwijzing naar het gegeven dat de vader, broer en zus de Belgische nationaliteit hebben zonder dat enigszins lijkt rekening te zijn gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij sinds jongs af aan in België verblijft en dat zij in België werd opgevoed en zich hier heeft ontwikkeld en jarenlang legaal verblijf heeft genoten.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij gevolgd worden in haar betoog dat het feit dat zij sinds jongs af aan in België verblijft, dat zij in België werd opgevoed en zich hier heeft ontwikkeld en jarenlang legaal verblijf heeft genoten, een specifiek gegeven is dat haar geval kenmerkt waarmee rekening mee diende gehouden te worden. Zodoende maakt de verzoekende partij een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze haar langdurig verblijf gedurende enkele jaren afbreuk doet aan de vaststelling dat er geen termijn voor vertrek werd toegestaan en dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. De verwerende partij wijst erop dat er werd gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod waarbij rekening werd gehouden met het feit dat de vader, broer en zus de Belgische nationaliteit hebben.

De Raad merkt vooreerst op dat de onbetwiste vaststelling dat er geen termijn voor vertrek werd toegestaan, er geen afbreuk aan kan doen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod. De geldingstermijn van het inreisverbod kan gelet op de aard van deze maatregel en gelet op het bepaalde in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet niet worden afgesplitst van de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod zelve. De Raad stipt aan dat een inreisverbod geen onafhankelijk bestaan kent los van de geldingstermijn ervan. Zodoende kan de verwerende partij niet dienstig aanvoeren dat de verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze haar langdurig verblijf gedurende enkele jaren afbreuk doet aan de vaststelling dat er geen termijn voor vertrek werd toegestaan. De verwerende partij gaat er vervolgens met haar summier betoog aan voorbij dat hoewel inderdaad onder meer rekening werd gehouden met het gezinsleven bij de motivering inzake de duur van het inreisverbod in geen geval blijkt dat rekening werd gehouden met het jarenlang legaal verblijf van de verzoekende partij en het aangevoerde privéleven die haar concrete situatie kenmerkt. De Raad kan enkel nogmaals beklemtonen dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen, *in casu* is dit onder meer ook het

privéleven waarnaar de verzoekende partij verwijst en waarvan de gemachtigde niet kan voorhouden niet op de hoogte te zijn geweest.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen kan zodoende geen afbreuk doen aan de hoger vastgestelde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2017 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU